

„Budete doma jen dva týdny“. A tím to všechno začalo. Doteď si pamatuji, jak jsme v naší třídě čekali na to, jestli domů půjdeme nebo nepůjdeme. Všichni jsme chtěli domů, mít menší dovolenou a odpočinek od školy. Zdálo se to jako výhra, ale opak byl pravdou, jak jsme pak všichni zjistili. V první karanténě se škola moc neřešila, všichni jsme byli rádi, že jsme doma, můžeme dlouho spát a nemusíme dojíždět do školy. Pár online hodin jsme měli, ale většinou jsme dostávali jen pracovní listy a různé jiné materiály. Vyhovovalo mi to. Všichni moji nejbližší přátelé se vrátili z intru a mohli jsme trávit čas spolu. Chodili jsme ven, na procházky, a jednou jsme spolu dokonce i šili roušky. Horší to začalo být, když ze strany vlády začala přicházet nařízení, kterým jsme nerozuměli, anebo nám jednoduše nedávaly smysl. Ale to bylo ještě slabé kafe oproti tomu, co přišlo pak.

Být doma do devíti hodin, setkávat se maximálně v šesti lidech, jít ven pouze do práce, na nákup, nebo na procházku se psem. Všechno se zkazilo a v ten moment se mi přestávala tahle situace líbit. Už to nebylo tak pohodlné, jako to bylo předtím. Ale jaro rychle uteklo a bylo tu léto a prázdniny, které jsme měli vlastně celou dobu. Opatření se začala uvolňovat, a mohli jsme dokonce odcestovat na dovolenou do Chorvatska. Ale léto jak rychle přišlo, tak i odešlo. A nastal čas se zase vrátit do školy, protože čísla nakažených se snížila a vypadalo to, že se vracíme zpět do normálu. Na mě osobně padla trochu nervozita z toho, že vlastně z domu nic neumím, ale těšila jsem se zpátky mezi lidi, zpátky do aspoň trochu normálního života. Online hodin jsme moc neměli a samostudium mi nikdy nešlo. Takže moje znalosti byly na bodu mrazu.

Září bylo tady a začalo opakování toho, o čem jsem ani nevěděla, že jsme probírali. Uvědomila jsem si, že se mi nevyplatilo nic moc nedělat, protože jsem byla pozadu. Uběhl ani ne měsíc a byli jsme zpátky doma a já jsem věděla, že teď už to musí být jinak, protože situace se zase horšila a návrat do škol nebyl vůbec v dohledu. Více online hodin, více materiálů a úkolů, a dokonce i písemky a testy byly náplní každého mého dopoledne. Ale každé odpoledne jsem se zase snažila trávit s přáteli, s přítelem nebo s rodinou.

Všechno se ale změnilo, když mému tatškovi začalo být hodně zle a vyšel mu pozitivní test. A tím nám začala tří týdní karanténa. Druhý den karantény mi také začalo být také zle, takže jsem další tři dny ležela. Ale když už mi začalo být lépe, začalo být hůř a hůř. Všechny filmy, co jsem chtěla vidět, jsem viděla. Byly zrovna prázdniny, takže žádné úkoly, žádné online hodiny, nic. Pokoj jsem měla uklizený tak, že se lesknul. Ale stále ještě před námi byla dlouhá doba, protože jsme i já s mamkou vyšly pozitivní. Celé proležené dny, dopisování a volání s kamarády a proplakané večery, že už chci ven mezi lidi, skončily a já mohla konečně ven. A pak bylo všechno stejné, online hodiny, učení, nesmyslná opatření, kterým jsem nerozuměla.

Největší dopad na mne měl koronavirus a jeho opatření poté, co jsem měla autonehodu a ležela přes dva týdny v nemocnici. Návštěvy byly zakázané až na výjimku dětského oddělení, kde jsem naštěstí ležela, a tak za mnou mohla mamka s tatškou, sice po jednom, ale byla jsem za to velice ráda, že ke mně pustili alespoň rodiče. Kamarády jsem celou dobu neviděla, sestru jsem zahlédla jen jednou za celou dobu, a to přes dveře. V té době jsem si říkala, že bych si strašně přála, aby to bylo už všechno za námi.

A situace se časem zlepšila. Můžeme chodit normálně do školy, nakupovat kde se nám chce, cestovat mezi okresy i mezi státy.

Tahle doba mne naučila hodně a teď vím, že je potřeba se radovat ze všeho, co máme a co můžeme. Spoustě lidí toto onemocnění vzalo jejich blízké, a proto je potřeba si vážit lidí, které kolem sebe máme. Jsem vděčná za to, že můžu normálně chodit do školy a vzdělávat se a doufat, že to, co mi v době zavřených škol uteklo, doženu a odmaturuji, i když jsem do školy přes rok dohromady nechodila. Doufám, že tahle doba časem úplně přejde, že se lidé, kteří se mohou nechat očkovat, a chránit tak sebe i lidi kolem sebe, se očkovat nechají. Doufám, že se vše vrátí co nejdříve zpátky do normálu.